

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย โดยใช้วิธีวิจัยแบบทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเยาวชนชายกระทำผิดกฎหมายอายุระหว่าง 15-18 ปีบริบูรณ์ ที่รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่มีคะแนนอัตมโนทัศน์ (Total Positive Score) เท่ากับหรือต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ทำแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี คือ 312 และสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

ขั้นตอนในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้วิจัยวัดอัตมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายบ้านกรุณาในวันที่ 28 พฤศจิกายน 2534 จำนวน 40 คน โดยใช้แบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี
2. สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จากเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ที่มีคะแนนอัตมโนทัศน์ เท่ากับหรือต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย 312 จำนวน 16 คน
3. สัมภาษณ์ พร้อมทั้งอธิบายถึงข้อปฏิบัติในการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแก่เยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่อาสาสมัครเข้าร่วมกลุ่ม
4. แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม โดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2

ภูมิหลังของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายโดยทั่วไป

ตารางที่ 2 ภูมิหลังของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย

ลักษณะภูมิหลัง โดยทั่วไป	จำนวน (คน)
1. สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา	
1.1 อยู่ด้วยกัน	8
1.2 แยกกันอยู่	6
1.3 บิดาหรือมารดาเสียชีวิต (หรือทั้งคู่)	2
2. ผู้ปกครอง	
2.1 บิดา-มารดา	7
2.2 ญาติ (พี่น้อง ลุงป้า น้าอา)	1
2.3 ผู้อื่น (บิดาหรือมารดาเลี้ยง)	6
2.4 ปกครองตนเอง	2
3. การศึกษา	
3.1 ประถมศึกษาปีที่ 1-6	9
3.2 มัธยมศึกษาปีที่ 1-6	7
4. สถานะทางครอบครัว	
4.1 ยากจน	3
4.2 พอมีพอใช้	12
4.3 ปานกลาง	1
5. ภูมิลำเนา	
5.1 กรุงเทพมหานคร	13
5.2 ต่างจังหวัด	3

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะภูมิหลัง โดยทั่วไป	จำนวน (คน)
6. ลักษณะความผิด	
6.1 ลักทรัพย์	11
6.2 ช่มชู้	1
6.3 ชิงทรัพย์	3
6.4 ปล้นทรัพย์	1
7. การกระทำผิด	
7.1 ครั้งแรก	13
7.2 ครั้งที่ 2	3

ตารางที่ 2 เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่บิดามารดาจะอยู่ด้วยกัน มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ฐานะพอมีพอใช้ อยู่ในกรุงเทพมหานคร ความผิดลักทรัพย์ และส่วนใหญ่ทำผิดเป็นครั้งแรก

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดอัถมโนทัศน์แทนเนสซีไปวัดในเด็กนักเรียนปกติจำนวน 150 คน และเยาวชนกระทำผิดกฎหมายจำนวน 40 คน แล้วนำมาหาคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อเปรียบเทียบกันดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอัตมโนทัศน์ 10 ด้านของกลุ่มนักเรียนชาย โรงเรียนลาซาลและโรงเรียนรัตนาธิเบศร์ กับเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย

อัตมโนทัศน์	คะแนนเฉลี่ย			
	นักเรียน		เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
อัตมโนทัศน์โดยส่วนรวม	324.97	21.65	297.25	14.58
ด้านความเอกลัทธิ	115.92	9.46	104.44	6.99
ด้านความพึงพอใจ	101.92	10.02	92.88	7.22
ด้านพฤติกรรม	107.08	9.23	98.88	7.32
ด้านร่างกาย	64.77	6.74	63.31	5.29
ด้านศีลธรรมจรรยา	63.35	6.18	55.75	3.91
ด้านส่วนตัว	65.07	5.93	63.88	5.78
ด้านครอบครัว	67.19	6.59	58.62	5.94
ด้านสังคม	64.55	6.04	58.38	3.91
ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง	28.15	5.13	29.56	5.68

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale) ของ วิลเลียม เฮช ฟิตส์ (William H. Fitts 1988) ข้อมูลต่าง ๆ ในแบบวัดได้จากการสำรวจวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์และจากการวิเคราะห์การรายงานด้วยตนเองของ คนใช้ โดยมีนักจิตวิทยาคลินิก 7 คน เลือกข้อมูลต่าง ๆ และวัดประเภทของข้อความแต่ละข้อ เพื่อให้เหมาะสมกับอัตมโนทัศน์ด้านต่าง ๆ ฉบับที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยนี้เป็นฉบับที่แปลและ เรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยอำไพ ศิริพันธ์ (2515)

แบบวัดอัถมโนทัศน์นี้ใช้วัดอัถมโนทัศน์ของเด็กตั้งแต่อายุ 12 ปี หรือเกรด 4 ขึ้นไป ประกอบด้วยข้อความ 100 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นข้อความเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง 10 ข้อ และข้อความที่เกี่ยวข้องกับอัถมโนทัศน์ในด้านอื่นอีก 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความเป็นเอกลักษณ์ ความพึงพอใจในตนเอง ด้านพฤติกรรมที่แสดงออก ด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสังคม จำนวน 90 ข้อ ซึ่งเป็นคะแนนรวมที่แสดงถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self- Esteem) ของบุคคล

ลักษณะเครื่องมือ

แบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซี มีข้อความในลักษณะที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเองทั้งในด้านบวกและด้านลบ ซึ่งประกอบด้วย 4 องค์ประกอบใหญ่ ๆ คือ

องค์ประกอบที่ 1 คะแนนการวิจารณ์ตนเอง (the Self Criticism Score = SC)

องค์ประกอบที่ 2 คะแนนในทางบวก (the Positive Score = P)

องค์ประกอบที่ 3 คะแนนความแปรปรวน (the Variability Score = V)

องค์ประกอบที่ 4 คะแนนการแจกแจง (the Distribution Score = D)

องค์ประกอบที่ 1 คะแนนการวิจารณ์ตนเอง (the Self Criticism Score = SC)

ในองค์ประกอบนี้แบบวัดจะประกอบด้วยประโยคที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองในด้านที่ลบทั้งสิ้น ซึ่งคนส่วนมากยอมรับว่าเป็นความจริงสำหรับตน ผู้ที่ได้คะแนนในองค์ประกอบนี้สูงแสดงถึงความเป็นปกติ เบียดเบียน และสามารถวิจารณ์ตนเองได้ แต่ถ้ามีคะแนนสูงกว่า 99 เปอร์เซนต์ อาจหมายถึงความสามารถในการปกป้องตนเอง ถ้าคะแนนต่ำแสดงว่าเป็นคนชอบปกป้องกันตนเอง ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 91 ถึงข้อ 100

องค์ประกอบที่ 2 คะแนนในทางบวก (the Positive Score = P)

ในองค์ประกอบนี้ประกอบด้วยประโยคที่บรรยายตนเองทั้งในด้านบวกและด้านลบ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีอัถมโนทัศน์ด้านบวก ผู้ที่ได้คะแนนต่ำก็แสดงอัถมโนทัศน์ด้านลบ

ในองค์ประกอบนี้ได้แบ่งอัตมโนทัศน์ย่อย 9 ลักษณะดังนี้

1. คะแนน P ทั้งหมด (total P Score) เป็นคะแนนรวมของ P ซึ่งแสดงให้เห็น
อัตมโนทัศน์โดยส่วนรวม
2. คะแนน P แถวที่ 1 (Row 1 - P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ในด้านความเป็นเอกลักษณ์ (Identity) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 73, 74, 75, 76, 77, 78
3. คะแนน P แถวที่ 2 (Row 2 - P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ในด้านพึงพอใจในตนเอง (Self Satisfaction) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 7, 8, 9, 10, 11, 12, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 79, 80, 81, 82, 83, 84
4. คะแนน P แถวที่ 3 (Row 3 - P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ในด้านพฤติกรรมที่แสดงออก (Behavior) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 13, 14, 15, 16, 17, 18, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 85, 86, 87, 88, 89, 90
5. คะแนน P สดมภ์ A (Column A P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย (Physical Self) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 1-18
6. คะแนน P สดมภ์ B (Column B P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรม จรรยา (Moral-Ethical Self) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 19-36
7. คะแนน P สดมภ์ C (Column C P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ด้านส่วนตัว (Personal Self) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 37-54
8. คะแนน P สดมภ์ D (Column D P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว (Family Self) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 55-72
9. คะแนน P สดมภ์ E (Column E P Score) แสดงอัตมโนทัศน์ด้านสังคม (Social Self) ประกอบด้วยคะแนนจากคำตอบในข้อ 73-90

องค์ประกอบที่ 3 คะแนนความแปรปรวน (the Variability Score = V)

คะแนนในองค์ประกอบนี้แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของอัตรานักศึ่ของบุคคล คะแนนนี้ได้จากพิสัย (Range) ของคะแนน V ในแต่ละแถวและแต่ละสดมภ์ ผู้ที่มีคะแนนสูง แสดงว่า อัตรานักศึ่แต่ละด้านมีความแตกต่างกันไม่ผสมผสานเป็นหน่วยเดียวกัน ผู้ที่มีความ สมดุ่ย์สอดคล้องกันจะมีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแต่สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไต้ที่ 1 ถ้าคะแนนต่ำกว่า เปอร์เซ็นต์ไต้ที่ 1 จะเป็นคนเข้มงวดกวดั่ชั้น คะแนน V แบ่งออกเป็น

1. คะแนน V รวมทางสดมภ์ (Column Total V) เป็นผลรวมของคะแนน V ของแต่ละสดมภ์แสดงถึงความแปรปรวนภายในสดมภ์
2. คะแนน V รวมทางแถว (Row Total V) เป็นผลรวมของคะแนน V ของแต่ละแถวเป็นความแปรปรวนของคะแนนภายในแถว
3. คะแนน V ทั้งหมด (Total V) เป็นผลรวมของคะแนน V รวมทั้งทางแถว และทางสดมภ์ แสดงถึงความผสมผสานของอัตรานักศึ่ทั้งหมดของบุคคล

องค์ประกอบที่ 4 คะแนนการแจกแจง (the Distribution Score = D)

คะแนนในองค์ประกอบนี้ได้จากจำนวนคำตอบที่ผู้ตอบเลือก โดยดูว่าผู้ตอบเลือกตัว เลขคำตอบ 5 คำตอบที่ให้ไว้เป็นอย่างไร คะแนน D แสดงถึงความแน่ใจในการเลือกมอง ตนเอง ถ้าคะแนนการแจกแจงสูงแสดงว่าบุคคลนั้นมีความเข้าใจในสิ่งที่ตัวเองพูดถึงตนเอง ถ้า คะแนนต่ำจะมีความหมายตรงกันข้าม

ซึ่งในการวิจัยนี้ใช้แต่องค์ประกอบที่ 2 เท่านั้น

วิธีการตอบแบบวัดอัตรานักศึ่

ในการตอบให้ผู้ตอบเลือกคำตอบในแต่ละข้อเพียง 1 คำตอบโดยใส่เครื่องหมายลงในช่องที่กำหนดให้ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

หมายเลข 1 หมายถึง ผิดทั้งหมด คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเลย

หมายเลข 2 หมายถึง ผิดเป็นส่วนใหญ่ คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นพอที่จะตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบบ้างเล็กน้อย

หมายเลข 3 หมายถึง ถูกบ้างผิดบ้าง คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเป็นส่วนใหญ่

หมายเลข 4 หมายถึง ถูกเป็นส่วนใหญ่ คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเป็นส่วนใหญ่

หมายเลข 5 หมายถึง ถูกทั้งหมด คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบมากที่สุด

การตรวจให้คะแนน

เนื่องจากแบบวัดอัตถิภาวนิยมนี้เป็นแบบวัดที่ประกอบด้วยข้อความที่เป็นความคิดเห็นทั้งในด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นการให้คะแนนจึงขึ้นอยู่กับข้อความดังนี้คือ

1. ถ้าเป็นข้อความที่เป็นความคิดเห็นในด้านบวกให้คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกหมายเลข 1 ให้คะแนน = 1 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 2 ให้คะแนน = 2 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 3 ให้คะแนน = 3 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 4 ให้คะแนน = 4 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 5 ให้คะแนน = 5 คะแนน

2. ถ้าเป็นข้อความที่เป็นความคิดเห็นในด้านลบ ให้คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกหมายเลข 1 ให้คะแนน = 5 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 2 ให้คะแนน = 4 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 3 ให้คะแนน = 3 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 4 ให้คะแนน = 2 คะแนน

ถ้าเลือกหมายเลข 5 ให้คะแนน = 1 คะแนน

การคิดคะแนนได้จากคำตอบโดยนำไปใส่ในแบบฟอร์มการคิดคะแนน (Score Sheet Counseling Form) ของแบบวัดอัตถิภาวนิยมเทคนิคนีลสัน คะแนนที่ได้สามารถแบ่งกลุ่ม

คะแนน P (The Total Positive Score = P) ได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มคะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่าคะแนนกึ่งกลางของคะแนน P ทั้งหมด ซึ่งหมายถึงอัตมโนทัศน์ในด้านบวก กลุ่มคะแนนอัตมโนทัศน์ที่อยู่ในระดับเท่ากับหรือต่ำกว่าคะแนนกึ่งกลางของคะแนน P ทั้งหมด ซึ่งหมายถึงอัตมโนทัศน์ในด้านลบการคิดคะแนนทำได้ดังนี้

1. คะแนนการวิจารณ์ตนเอง จำนวน 10 ข้อ มีคะแนนเต็ม 50 คะแนน
2. คะแนนอัตมโนทัศน์โดยส่วนรวม จำนวน 90 ข้อ มีคะแนนเต็ม 450 คะแนน

แบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อย 3 ด้าน ซึ่งเป็นอัตมโนทัศน์ที่พิจารณาโดยใช้ตนเองเป็นเกณฑ์ (Internal frame of reference) 3 ลักษณะ ได้จากรวมคะแนนในแต่ละแถว (row) ของแบบฟอร์มการคิดคะแนน และอีก 5 ลักษณะเป็นอัตมโนทัศน์ที่พิจารณาตนเองโดยใช้คนอื่นเป็นเกณฑ์ (External frame of reference) ได้จากคะแนนรวมในแต่ละสดมภ์ (Column) ของแบบฟอร์มการคิดคะแนนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนย่อยที่ 1 ได้จากการรวมคะแนนของแถวที่ 1 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์คะแนนเต็ม 150 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 2 ได้จากการรวมคะแนนของแถวที่ 2 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจในตนเอง คะแนนเต็ม 150 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 3 ได้จากการรวมคะแนนของแถวที่ 3 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม คะแนนเต็ม 150 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 4 ได้จากการรวมคะแนนของสดมภ์ที่ 1 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย คะแนนเต็ม 90 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 5 ได้จากการรวมคะแนนของสดมภ์ที่ 2 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรม จรรยา คะแนนเต็ม 90 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 6 ได้จากการรวมคะแนนของสดมภ์ที่ 3 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านส่วนตัว คะแนนเต็ม 90 คะแนน

ส่วนย่อยที่ 7 ได้จากการรวมคะแนนของสดมภ์ที่ 4 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว คะแนนเต็ม 90

ส่วนย่อยที่ 8 ได้จากการรวมคะแนนของสดมภ์ที่ 5 แสดงอัตมโนทัศน์ด้านอำนาจ คะแนนเต็ม 90 คะแนน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ฟิตส์ (Fitts, 1988) ได้สร้างแบบวัดอัตมโนทัศน์ขึ้น แล้วนำไปให้นักจิตวิทยา 7 คน ตรวจสอบแล้วนำมาหาความแม่นยำของแบบวัดโดยทำการทดสอบรายข้อ นำแบบวัดไปทดสอบกับวัยรุ่นจำนวน 122 คน แล้วหาค่าความเที่ยงของแบบวัดโดยวิเคราะห์ความคงที่ภายใน (Internal consistency) โดยสูตรสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (Coefficient Alpha) ของคอนบาค (Cronbach) ค่าความเที่ยงตรงของอัตมโนทัศน์โดยส่วนรวม 0.91 และอัตมโนทัศน์ในส่วนย่อยด้านอื่น ซึ่งมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.64 - 0.82 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซีของ วิลเลียม เอช ฟิตส์

อัตมโนทัศน์	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง
ส่วนรวม	336.6	32.5	.91
ด้านความเป็นเอกลักษณ์	125.2	10.3	.80
ด้านความพึงพอใจในตนเอง	104.5	14.1	.80
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออก	107.0	12.9	.82
ด้านร่างกาย	68.8	7.3	.64
ด้านศีลธรรมจรรยา	65.7	9.9	.81
ด้านส่วนตัว	66.8	8.5	.77
ด้านครอบครัว	67.7	9.2	.79
ด้านสังคม	67.6	8.3	.78
ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง	35.9	6.0	.71

(Roid, Gale H., and Fitts, William H. Tennessee Self-Concept Scale (TSCS) Revised Manual, 1988).

อำไพ คิริพันธ์ (2515) แบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีมาแปลเป็นฉบับภาษาไทย และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งชายและหญิง จำนวน 89 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของคะแนนด้านต่าง ๆ มีค่าระหว่าง 0.52-0.85 ส่วนการหาความตรงของแบบวัด ผู้แปลได้สร้างแบบวัดทัศนคติเกี่ยวกับตนเองตามวิธีของเทอร์สโตน (Thurstone) เพื่อเป็นเกณฑ์ มีจำนวนทั้งหมด 24 ข้อ ให้นักเรียนกลุ่มเดิมทำ นำคะแนนที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรง ซึ่งเป็นความเที่ยงตรงร่วมสมัย (Concurrent validity) ของด้านต่าง ๆ มีค่าระหว่าง 0.44 - 0.72

จรัล พรหมคำตัน (2515) นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสารภี จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 40 คน คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงได้จากทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.75

จักรกฤษณ์ สำราญใจ (2519) ได้นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีไปทดลองใช้กับนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิทยาลัยครูลำปาง จำนวน 43 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบวัดด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของคะแนนด้านต่าง ๆ อยู่ระหว่าง 0.77-0.86

กาญจนา กาญจนไตรรัตน์ (2527) นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีไปทดลองใช้กับผู้ป่วยชายแผนกศัลยกรรมจำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง Coefficient Alpha ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.95

พรรณวิภา ถาวรประเสริฐ (2533) ได้นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีไปทดสอบกับผู้ป่วยติดยาเสพติดโรงพยาบาลธัญญาลักษ์ณ์ จำนวน 20 ราย แล้วนำแบบวัดมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง Coefficient Alpha ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของคะแนนด้านต่างอยู่ระหว่าง 0.58-0.76

กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลวัฒน์ (2534) ได้นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซีไปทดสอบกับวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี ที่อยู่บ้านเมตตาของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงโดยวิธี Coefficient Alpha ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.83 คะแนนอ้อมโนทัศน์ด้านต่าง ๆ อยู่ระหว่าง 0.51-0.72

สำหรับผู้วิจัยได้นำแบบวัดมโนทัศน์ไปทดสอบกับเยาวชนกระทำผิดกฎหมายชายที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ที่พักอยู่บ้านเมตตา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง โดยวิธี Coefficient Alpha ของครอนบาค ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงดังแสดงไว้ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงและสัมประสิทธิ์ความตรงของแบบวัดมโนทัศน์ เทนเนสซี ฉบับภาษาไทยของอำไพ ศิริพันธ์ (1972 : 47) ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของกิงเพชร รัชชัยวิบูลย์ (2534 : 27) และของผู้วิจัย

มโนทัศน์	ฉบับภาษาไทยของ อำไพ ศิริพันธ์		ฉบับของกิงเพชร รัชชัยวิบูลย์	ฉบับของผู้วิจัย
	ความเที่ยง	ความตรง	ความเที่ยง	ความเที่ยง
ส่วนรวม	0.85	0.72	0.83	0.83
ด้านความเป็นเอกลักษณ์	0.83	0.61	0.72	0.81
ด้านความพึงพอใจในตนเอง	0.76	0.49	0.51	0.40
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออก	0.76	0.71	0.72	0.92
ด้านร่างกาย	0.80	0.49	0.67	0.53
ด้านศีลธรรมจรรยา	0.76	0.52	0.58	0.57
ด้านส่วนตัว	0.73	0.72	0.56	0.45
ด้านครอบครัว	0.74	0.54	0.67	0.63
ด้านสังคม	0.52	0.44	0.61	0.44
ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง	0.77	0.50	0.59	0.49

แบบประเมินการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ของไลเบอร์แมน ยาลม และไมล์ส ที่อุบล สาธิตะกร (2527) แปลไว้ แบบสอบถามนี้จะนำมาใช้ประเมินหลังจากเสร็จสิ้นการเข้ากลุ่มแล้ว เพื่อนำมาประกอบการอภิปรายผล แบบประเมินผลการเข้ากลุ่มมี 2 ตอนด้วยกันคือ

ตอนที่ 1 ประเมินความรู้สึกของสมาชิกที่มีต่อผู้นำกลุ่ม นำมาใช้ประเมินคุณลักษณะของผู้นำกลุ่มตามแนวของโรเจอร์สอันได้แก่การยอมรับสมาชิก การเข้าใจสาระและความรู้สึกของสมาชิก และความจริงใจของผู้นำกลุ่ม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราชี้แมนติกดิฟเฟอเรนเชียลของออสกูด (Osgood's Semantic Differential Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตัวอย่าง

1. ความไวในการรับรู้ : __:__:__:__:__ ไม่สามารถรับรู้

(การวิเคราะห์โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยของผลการประมาณค่าในคำคุณศัพท์แต่ละคำของกลุ่มทดลอง และแสดงเป็นเส้นภาพ Profile)

ตอนที่ 2 การประเมินสิ่งที่สมาชิกได้จากกลุ่ม ในส่วนของสิ่งที่ได้จากกลุ่มผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดนี้เพื่อประเมินความรู้สึกของสมาชิกในด้านการยอมรับและเข้าใจตนเอง การยอมรับและเข้าใจผู้อื่น ความรู้สึกผูกพันกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การได้รับข้อคิดและแนวทางในการแก้ปัญหาจากกลุ่ม และความรู้สึกกล้าที่จะเป็นตัวของตัวเอง มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราประเมินค่าแบบลิเคิร์ต (The Likert Type Scale) มี 4 ระดับ คือ มาก ค่อนข้างมาก ค่อนข้างน้อย น้อย (การวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 2 ทำโดยการหาค่าความถี่ และคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละข้อ)

ตัวอย่าง

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้เลย
1. รู้จักและเข้าใจตนเองเพิ่มขึ้น.....

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอหนังสือขอความร่วมมือจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ในการออกแบบวัดอ้อมโนทัศน์กับเยาวชนบ้านเมตตาและดำเนินการวิจัยกับเยาวชนบ้านกรรณา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

1.2 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมาติดต่อกับผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลและดำเนินการวิจัย

1.3 ขอความร่วมมือจากหัวหน้าสถานฝึกและอบรมบ้านกรรณา ในการออกแบบวัดอ้อมโนทัศน์ การดำเนินการวิจัย และขออนุญาตใช้สถานที่ในการดำเนินการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

1.4 รับสมัครเยาวชนกระทำผิดกฎหมายจำนวน 40 คน เข้าทำแบบวัดอ้อมโนทัศน์เทนเนสซี แบ่งอาสาสมัครออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ให้ทำแบบวัดโดยผู้วิจัยจะเป็นผู้อ่านและอธิบายแบบวัดแต่ละข้อทีละข้อ เพื่อความเข้าใจตรงกัน แล้วให้ตอบลงในกระดาษคำตอบจนครบ 100 ข้อ ทำเช่นเดียวกันนี้กับอาสาสมัครกลุ่มย่อยอื่น ๆ ที่เหลือ

1.5 นำแบบวัดอ้อมโนทัศน์ที่ตอบแล้ว หาคะแนน P รวม (Total Positive Score) ตามแบบฟอร์มการคิดคะแนน (ดูในภาคผนวก ข) แล้วคำนวณหาค่าคะแนน P เฉลี่ยของกลุ่ม

1.6 แยกอาสาสมัครที่มีคะแนน P รวม เท่ากับหรือต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม คือ คะแนนเฉลี่ย 312 ซึ่งหมายถึงผู้มีคะแนนอ้อมโนทัศน์ต่ำออกมา สุ่มตัวอย่างจากเยาวชนกลุ่มนี้มาเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 16 คน

1.7 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 กลุ่มละ 8 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

1.8 ทำความเข้าใจกับอาสาสมัครถึงกระบวนการกลุ่มและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และความคาดหวังที่สมาชิกกลุ่มควรจะได้รับ

2. ระยะเวลาทดลอง

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คน เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง เป็นจำนวน 10 ครั้ง รวม 15 ชั่วโมง ตั้งแต่ 2 ธันวาคม 2534 - 2 มกราคม 2535 หลังจากยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายทำแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซีซ้ำอีกครั้งหลังจากการทดลอง (Posttest 1) และทำแบบประเมินผลการเข้ากลุ่มของสมาชิกกลุ่มหลังจากนี้อีก 5 สัปดาห์ ให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายทำแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซีซ้ำอีกครั้ง (Posttest 2)

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 8 คน หลังจากทำแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซีครั้งแรก (Pretest 1) แล้ว หลังจากนั้นอีก 5 สัปดาห์ ให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายกลุ่มทดลองที่ 2 ทำแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซีซ้ำอีกครั้ง (Pretest 2) แล้วเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตั้งแต่ 6 มกราคม 2535 - 6 กุมภาพันธ์ 2535 ระยะเวลาและวิธีดำเนินการเช่นเดียวกับกลุ่มทดลองที่ 1 หลังจากยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มให้เยาวชนทำแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซีซ้ำ (Posttest) และทำแบบประเมินผลการเข้ากลุ่มของสมาชิกกลุ่ม

2.3 ขั้นตอนในการทดลองการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการกลุ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายพัฒนาอัถมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ผู้ดำเนินการนำสมาชิกทำความรู้จัก และคุ้นเคยกัน ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำกลุ่ม ระยะเวลา วิธีการปฏิบัติตนขณะอยู่ในกลุ่ม ความคาดหวังที่สมาชิกควรจะได้รับผู้ดำเนินการวิจัยมีหน้าที่เอื้ออำนวยให้สมาชิกได้แสดงออก และมีการอภิปรายในกลุ่ม มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม โดยอาศัยกระบวนการและทักษะการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม สิ่งเกิดกระแสการเคลื่อนไหวของกลุ่มและดำเนินกลุ่มไปตามขั้นตอนโดยเน้นที่สัมพันธ์ภาพ เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา ในการทำกลุ่มครั้งที่ 2 และครั้งต่อไป ผู้นำกลุ่มจะนำเข้าสู่บรรยากาศของกลุ่มโดยการทบทวนสิ่งที่สมาชิกได้พูดในครั้งก่อน และก่อนที่จะยุติกลุ่มในแต่ละครั้ง ผู้นำกลุ่มจะให้โอกาสสมาชิกได้มีการสรุปทบทวนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองในกลุ่มตลอดระยะเวลา เมื่อสิ้นสุดการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มให้สมาชิกตอบแบบวัดอัถมโนทัศน์เทนเนสซี (รายละเอียดของการดำเนินกลุ่มดูได้จากภาคผนวก ง)

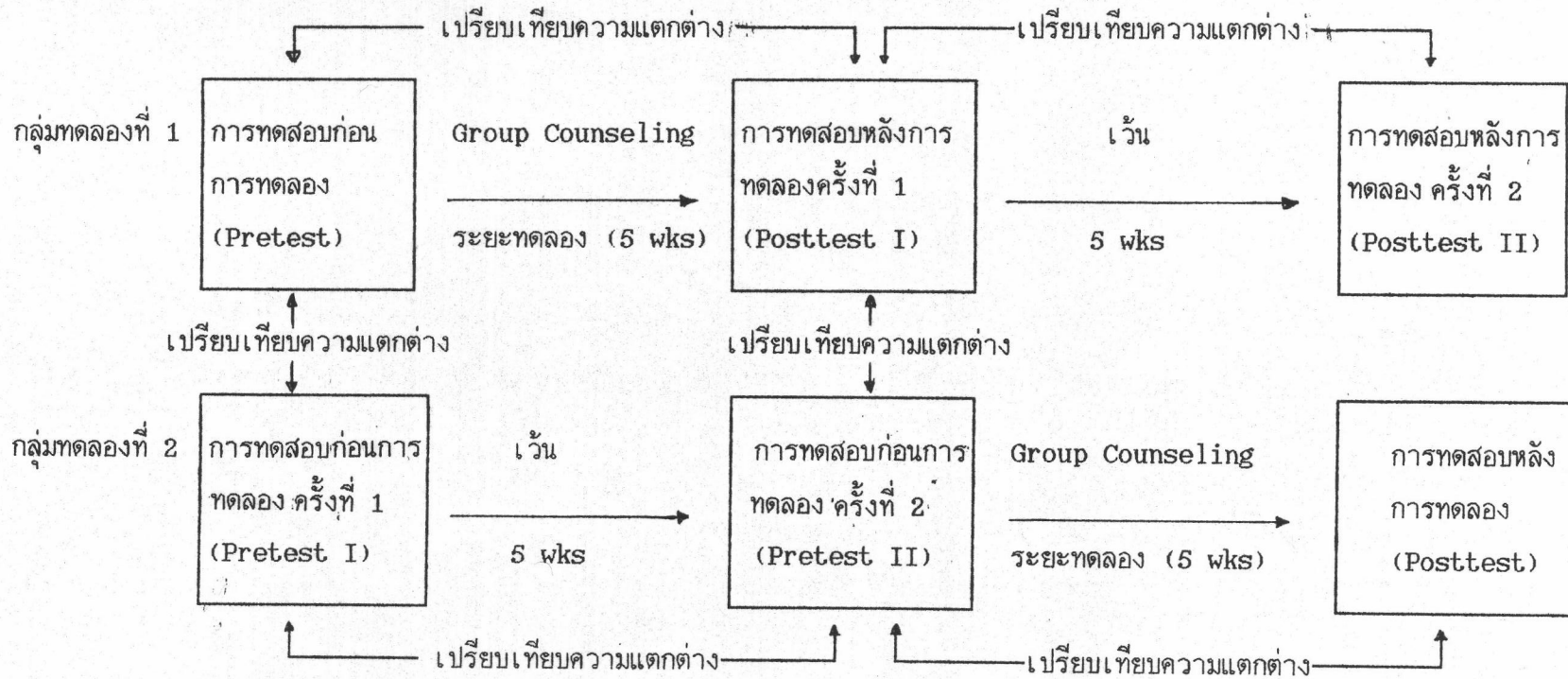
2.4 เก็บรวบรวมข้อมูล ในการทดสอบแต่ละครั้งทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยจะเป็นผู้อ่านและอธิบายแบบวัดแต่ละข้อทีละข้อ เพื่อความเข้าใจตรงกัน แล้วนำแบบวัดมาตรวจ และให้คะแนน นำคะแนนจากคำตอบไปใส่ลงในแบบฟอร์มคิดคะแนน (Score-Sheet Counseling Form) ของแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี หลังจากนั้น รวมคะแนนอัตมโนทัศน์ในแต่ละด้านตามรูปแบบฟอร์ม คิดคะแนนแล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนแบบวัดอัตมโนทัศน์ก่อนการทดลองทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
2. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนแบบวัดอัตมโนทัศน์หลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบก่อนการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 (Pretest ของกลุ่มทดลองที่ 1 กับ Pretest I ของกลุ่มทดลองที่ 2)
4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบหลังการทดลองครั้งที่ 1 (Posttest I) ของกลุ่มทดลองที่ 1 กับค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบก่อนการทดลองครั้งที่ 2 (Pretest II) ของกลุ่มทดลองที่ 2
5. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตในกลุ่มทดลองที่ 1 ของการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับการทดสอบหลังการทดลองครั้งที่ 1 (Posttest I) และทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบหลังการทดลองครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (Posttest I กับ Posttest II) โดยใช้ค่าที (t-test)
6. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ในกลุ่มทดลองที่ 2 ของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ก่อนการทดลอง (Pretest I กับ Pretest II) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของการทดสอบครั้งที่ 2 ก่อนการทดลอง (Pretest II) กับการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้ค่าที (t-test)

แผนภูมิที่ 2 รูปแบบการทดลองของการวิจัยนี้

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของโรเจอร์ส ออลเซน และองค์ประกอบของอัตมโนทัศน์
ของพิทส์ ผู้วิจัยจึงจัดทำโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มของการวิจัยครั้งนี้
ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 6 ขั้นตอนดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในการวิจัยนี้

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์พฤติกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
1	<p>การทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคย <u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิก ในกลุ่มและสมาชิกทุกคนกับผู้นำกลุ่ม 2. สมาชิกมีความคุ้นเคยและมีปฏิสัมพันธ์ กันมากขึ้นกว่าเดิม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้นำกลุ่มกล่าวแนะนำตัวเองกับสมาชิก ในกลุ่มและพูดถึงความเป็นมาของ โครงการ 2. ให้สมาชิกในกลุ่มเลือกเพื่อน 1 คน ที่ รู้จักน้อยที่สุด หรือไม่รู้จักเลย แล้วทำ ความรู้จักกัน โดยการถามชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น สิ่งที่ชอบ ฯลฯ 3. จาก 2 คน จับคู่เป็น 4 คนทำความ รู้จักกัน โดยสลับกันแนะนำเพื่อนคู่ ของตน 4. จาก 4 คน จับกลุ่มเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่ม เดียวและทำความรู้จักกันเพิ่มเติม 5. จากนั้นให้เวลาสมาชิกอีกคนละ 5 นาที ได้ทบทวนว่าตนเองอยากให้เพื่อนรู้จักตนใน ด้านใดอีกบ้าง โดยผู้นำกล่าวนำว่า "เราอยากให้เพื่อนๆ รับรู้และเข้าใจ เกี่ยวกับตัวเราว่า..." แล้วให้สมาชิก กลุ่มต่อเติมข้อความของตนลงใน ประโยคดังกล่าว

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์กิจกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
	<p>เป้าหมายของการทำกลุ่ม <u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อเป็นการตกลงและทำความเข้าใจ กันในแนวทางเดียวกันถึงความคาด หวังจากตนเองและกลุ่ม</p>	<p>6. ให้สมาชิกได้เล่าสู่กันฟัง โดยมีผู้นำกลุ่ม ให้การช่วยเหลือให้กลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ยิ่งขึ้น</p> <p>7. ผู้นำกลุ่มสรุปถึงการพูดคุยในวันนี้</p> <p>1. ผู้นำกลุ่มกล่าวอภิปรายถึงขั้นตอน วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของกลุ่ม และความคาดหวังที่ตนเองและกลุ่มจะ ได้รับ</p>
2	<p>2. <u>อัตรโนทัศน์ด้านร่างกาย</u> <u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อพัฒนาอัตรโนทัศน์ด้านร่างกาย</p> <p>2. เพื่อเกิดความรู้สึกสอดคล้องกัน ระหว่างรูปร่าง หน้าตา กับความ รู้สึกนึกคิดตามที่เป็นจริง</p>	<p>1. ทักทายสมาชิกในกลุ่มและกล่าวทบทวน ถึงสิ่งที่พูดกัน ในครั้งที่แล้ว และพูดถึง กิจกรรมที่จะทำในวันนี้</p> <p>2. ผู้นำกลุ่มกล่าวเชิญชวนให้สมาชิกใน กลุ่มได้สำรวจตนเองทางด้านร่างกาย เช่น รูปร่างหน้าตา ความมีเสน่ห์ โดยเริ่มต้นประโยคว่า "ฉันเป็นคนที่มี รูปร่างหน้าตา..."</p> <p>3. ให้สมาชิกกลุ่มได้เล่าให้เพื่อน ๆ ใน กลุ่มฟัง โดยมีผู้นำกลุ่มให้การช่วยเหลือ เชิญชวน และเชื่อมโยงให้สมาชิกได้ พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยการ ใช้ทักษะต่าง ๆ การถามคำถามเปิด</p>

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์พฤติกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
		<p>การเจียบ การสะท้อนความรู้สึก การทำให้กระจ่าง การสรุปความ การให้กำลังใจ เป็นต้น</p> <p>4. เมื่อสมาชิกกลุ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันแล้วผู้นำกลุ่มจะสรุปเรื่องที่คุยกันวันนี้ โดยเน้นความสอดคล้องของความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาตามสภาพที่เป็นจริงและนัดหมายพบกันในครั้งต่อไป</p>
3	<p>อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อเยาวชนได้สำรวจหาเอกลักษณ์ของตนเอง ด้วยตนเอง และพัฒนาเอกลักษณ์นั้น</p> <p>2. สำรวจความสอดคล้องระหว่างตนเองกับประสบการณ์หรือความเป็นจริง</p>	<p>ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 โดยกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "คนอื่นมักมองฉันเป็นคน... แต่จริง ๆ ฉันเป็นคน..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปโดยเน้นการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองที่สอดคล้องกับประสบการณ์หรือความเป็นจริง</p>
4	<p>อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. ให้สมาชิกสำรวจพฤติกรรมที่ตนเองได้กระทำแล้วเกิดความพึงพอใจและไม่พึงพอใจ เกิดการเรียนรู้ และตระหนักรู้ในพฤติกรรมของตน</p>	<p>ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 โดยมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์คือ "สิ่งที่ประทับใจที่ฉันได้กระทำคือ..." "การกระทำที่ไม่ดีของฉันคือ..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปโดยเน้นพฤติกรรมที่ดีและสิ่งที่ได้รับจากการกระทำดีเพื่อให้สมาชิก</p>

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์พฤติกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
		กลุ่มเกิดการเรียนรู้และนำไปแก้ไขพฤติกรรมไม่ดีของตน
5	<p>อัศวินทัศนด้านความพึงพอใจในตนเอง</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อสมาชิกค้นพบจุดดีเด่นของตนเองที่จะช่วยให้เกิดความรู้สึกที่ดีและพึงพอใจต่อตนเอง</p>	<p>- ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 โดยมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "สิ่งที่ฉันรู้สึกที่ดีที่สุดในตนเอง..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปโดยเน้นความรู้สึกที่ดีที่เป็นความพึงพอใจของสมาชิกเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง</p>
6	<p>อัศวินทัศนด้านส่วนตัว</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อสมาชิกได้ตระหนักถึงความรู้สึกส่วนตัวและค้นหาสิ่งที่ตัวเองชอบหรือไม่ชอบ</p>	<p>- ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 โดยมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "สิ่งที่ฉันชอบคือ... และสิ่งที่ฉันไม่ชอบคือ..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปโดยเน้นความรู้สึกส่วนตัว และค้นหาสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ ช่วยเอื้อให้สมาชิกได้หาแนวทางแก้ไขสิ่งที่ไม่ดีนั้น</p>
7	<p>อัศวินทัศนด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>เพื่อสมาชิกได้สำรวจตนเองและกล้าที่จะวิจารณ์ตนเอง</p>	<p>ดำเนินการเช่นเดียวกันกับครั้งที่ 2 โดยเน้นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "ตัวฉันเองในความคิดของฉัน..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปถึงความกล้าที่จะวิจารณ์ตนเองเป็นการยอมรับตนเองว่าตนเป็นเช่นไร ช่วยเอื้อให้</p>

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์พฤติกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
		สมาชิกตระหนักรู้ในสิ่งที่ตนวิจารณ์และหาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ตนคิดว่าไม่น่าพึงประสงค์
8	<p>อัฒมโนทัศน์ด้านครอบครัว</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>1. เพื่อสมาชิกได้ตระหนักถึงความรู้สึกนึกคิดของตนที่มีต่อครอบครัว</p>	ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 โดยมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "ฉันอยากให้ (คนในครอบครัว) ปฏิบัติอย่างไรต่อฉัน..." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปโดยเน้นความรู้สึกที่ควรจะสอดคล้องกับความเป็นจริง และนำเอาประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่มมาพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน
9	<p>อัฒมโนทัศน์ด้านสังคม</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>เพื่อสมาชิกจะได้สำรวจความรู้สึกของตนเองต่อสังคม และเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนในสังคม</p>	ดำเนินการเช่นเดียวกันกับครั้งที่ 2 โดยเน้นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม "ในการอยู่ร่วมกัน สิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึก... (กลัว/วิตกกังวล/ไม่มั่นใจ/ไม่สบายใจ/ปลอดภัย/มั่นคง) คือ ... ซึ่งมีผลทำให้ฉัน...." ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปถึงความรู้สึกของตนเองต่อสังคม และพูดเน้นถึงการปฏิบัติตนที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ครั้งที่	หัวข้อ/วัตถุประสงค์พฤติกรรม	กิจกรรมและวิธีดำเนินการ
10	<p>อัครมนโศกัณโศกัณด้านศีลธรรมจรรยา</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจถึงทัศนคติของตนเองด้านศีลธรรมจรรยา</p> <p>ยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม</p> <p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p>- เพื่อสิ้นสุดสัมพันธภาพของกลุ่ม</p>	<p>ดำเนินการเช่นเดียวกับกับครั้งที่ 2 โดยเน้นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม อภิปรายสถานการณ์สมมุติที่เกี่ยวข้องกับตนเอง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. "พบกระเป๋าสตางค์เงินบนรถแท็กซี่ ฉันจะ..." 2. "พบคนที่เกลียดกำลังบาดเจ็บและขอความช่วยเหลือจากฉัน ฉันจะ..." 3. "บุคคลที่เรารักที่สุด เจ็บหนัก และขอร้องให้ฆ่าเขา ฉันจะ..." <p>ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุป โดยเน้นด้านศีลธรรมจรรยาเพื่อให้เขาเกิดการตระหนักรู้และเปลี่ยนแนวความคิดและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้สมาชิกแต่ละคนเขียนแผนการในอนาคตของตนเมื่อจบการทำกลุ่มแล้ว "สิ่งที่ฉันวางแผนไว้หลังจากสิ้นสุดการทำกลุ่ม..." - กล่าวสรุป กล่าวอำลา และปิดกลุ่ม - ทำแบบประเมินผลการเข้ากลุ่มของสมาชิก

สรุปการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

2 ธันวาคม 2534, 6 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น.

การทำกลุ่มครั้งที่ 1 เริ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีการแนะนำตัวเองเริ่มทำความรู้จัก และสร้างความคุ้นเคยกัน มีการอภิปรายถึงกระบวนการและบทบาทของสมาชิก

5 ธันวาคม 2534, 9 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น.

การทำกลุ่มครั้งที่ 2 ผู้นำกลุ่มได้พุดนำเข้าสู่หัวข้อที่พุดคุยกันในเรื่องอัตมโนทัศน์ ด้านร่างกาย สมาชิกยังสับสน และสงสัยว่ากลุ่มจะดำเนินไปอย่างไร แต่หลังจากที่กลุ่มดำเนินไประยะหนึ่ง สมาชิกเริ่มเข้าใจวิธีการกลุ่ม เริ่มสำรวจตนเอง ค้นหาปัญหา และอภิปรายปัญหา แต่การพุดคุยก็ยังเป็นไปอย่างผิวเผิน

9 ธันวาคม 2534, 13 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น.

การทำกลุ่มครั้งที่ 3 พุดคุยกันในเรื่องอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์ สมาชิกมีความกล้า ที่พุดและเล่าเรื่องของตนมากขึ้น มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน เริ่มพุดถึงปัญหาของตน ซึ่งเป็นปัญหาที่เริ่มจะลึกซึ้ง เช่น แน่พุดถึงตนว่าเป็นคนที่หงุดหงิดง่ายและยังไม่ทราบแนวทางแก้ไข สมาชิกในกลุ่มให้ข้อเสนอแนะเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาแก่แน่ค เป็นต้น สมาชิกสำรวจเอกลักษณ์ของตนเอง และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของตนเอง

12 ธันวาคม 2534, 16 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น.

การทำกลุ่มครั้งที่ 4 สมาชิกเริ่มคุ้นเคยกันมากขึ้น มีการทักทาย พุดคุยกัน สมาชิกบางคนขอร้องผู้นำกลุ่มให้เลื่อนเวลาการทำกลุ่มเป็น 8.00 น. ถึง 12.00 น. บางคนชวนผู้นำกลุ่มพุดคุยเมื่อเริ่มทำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มพุดนำเข้าสู่หัวข้อเรื่องอัตมโนทัศน์ในด้านพฤติกรรม

ให้สมาชิกสำรวจพฤติกรรมที่ตนรู้สึกประทับใจ และการกระทำที่สมาชิกคิดว่าตนทำไม่ดี สมาชิกมีการกระทำที่ประทับใจของตนแตกต่างกันไป แต่กระทำที่ตนคิดว่าทำไม่ดี จะคล้ายคลึงกัน คือ การที่ตนกระทำผิดกฎหมาย ผู้นำกลุ่มได้พุดนำเข้าสู่ทฤษฎีของโรเจอร์สที่ว่ามนุษย์ทุกคนโดยพื้นฐานแล้วเป็นคนดี การที่บุคคลทำในสิ่งที่ไม่ดีเนื่องจากได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีจากสิ่งนั้น สมาชิกกลุ่มสนใจฟัง และเขาเริ่มมีความคิดเห็นว่าเป็นจริงแล้ว เขาก็เป็นคนดี สมาชิกกลุ่มบางคนสามารถพูดสรุปได้ว่าที่จริงแล้วตนก็เป็นคนดีคนหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งต่างกับระยะแรก ๆ สมาชิกเขินอายที่จะเล่าถึงความดีของตน

16 ธันวาคม 2534, 20 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น

การทำกลุ่มครั้งที่ 5 ผู้นำกลุ่มพุดนำถึงเรื่องอัตมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจในตนเอง สมาชิกกลุ่มมีความกล้า และไม่ขี้เขินที่จะเล่าถึงความพึงพอใจในตนเอง ทุกคนได้พยายามสำรวจสิ่งที่ตนพึงพอใจและนำมาเล่าให้สมาชิกฟัง สมาชิกบางคนเล่าถึงจุดมุ่งหมายในชีวิตของตนเมื่อได้ออกไปจากบ้านกรรณาแล้ว

19 ธันวาคม 2534, 23 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น

การทำกลุ่มครั้งที่ 6 ผู้นำกลุ่มพุดนำถึงเรื่องอัตมโนทัศน์ในด้านส่วนตัว สมาชิกกลุ่มพยายามสำรวจตนเอง พุดถึงปัญหาของตน สมาชิกพยายามใช้เหตุผลในการให้คำแนะนำ หาแนวทางแก้ไขปัญหา ให้แก่กันและกันมีการตระหนักรู้มากขึ้น

23 ธันวาคม 2534, 27 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น

การทำกลุ่มครั้งที่ 7 สนทนาในหัวข้อเรื่องอัตมโนทัศน์ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง เพื่อสำรวจความกล้าที่จะวิจารณ์ตนเองต่อสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกกลุ่มคนหนึ่งได้วิจารณ์ตนเองว่าเป็นคนที่ขี้อายไม่กล้าสนทนากับคนแปลกหน้า ไม่กล้าเข้าสังคม แต่หลังจากเข้ากลุ่มมาได้ระยะหนึ่ง เขามีความกล้าที่จะพุดคุยกับสมาชิกในกลุ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น สมาชิกผู้อื่นก็ลงความเห็น

ตนเองก็มีความกล้าที่จะพูดคุยมมากขึ้น

27 ธันวาคม 2534, 30 มกราคม 2535

9.00 - 10.30 น.

การทำกลุ่มครั้งที่ 8 มีการสนทนาในหัวข้อเรื่องอัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว สมาชิกนำสิ่งที่ตนได้รับจากการปฏิบัติตัวของบุคคลในครอบครัวมาบอกเล่าอย่างเปิดเผย มีการสร้างบรรยากาศแห่งความเข้าใจกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน สมาชิกเริ่มรับรู้ประสบการณ์ที่ตนเองเคยปฏิเสธ มีการเรียนรู้หาเหตุผลและแนวทางแก้ไขปัญหา

2 มกราคม 2534, 3 กุมภาพันธ์ 2535

9.00 - 10.30 น

การทำกลุ่มครั้งที่ 9 มีการสนทนาในหัวข้อเรื่อง อัตมโนทัศน์ด้านสังคม สมาชิกเล่าถึงประสบการณ์ของตน ในการเข้าสังคมแก่สมาชิกผู้อื่นที่มีปัญหาในการเข้าสังคม สมาชิกกระตือรือร้นที่จะบอกเล่าประสบการณ์ของตน ทำตนเป็นผู้แนะนำและเป็นผู้รับคำแนะนำ

6 มกราคม 2535, 6 กุมภาพันธ์ 2535

9.00 - 10.30 น

การเข้ากลุ่มครั้งที่ 10 สมาชิกกลุ่มสนทนากันในหัวข้อเรื่องอัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรม จรรยา สมาชิกสำรวจตนเองด้านจริยธรรมในสถานการณ์สมมุติ สมาชิกได้แสดงตนเองในด้านที่เป็นคนดีมากขึ้น มีการให้เหตุผลซึ่งกันและกัน ในการทำกลุ่มครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย และมีการยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม สมาชิกได้เขียนถึงแผนการในอนาคตหลังสิ้นสุดการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีการอำลาซึ่งกันและกัน